

L'exemple de Pere Tubert

Jordi Xargayó 26.12.2020 | 23:32

Després de sentir aquesta setmana Carles Puigdemont, tot un expresident de la Generalitat i cap de llista de JxCat, expressant-se en un llenguatge bèl·lic propi de l'edat mitjana, amb paraules com «confrontació», «via unilateral», «mobilització massiva» o «desbordament», que és aplaudit per centenars de milers de catalans. O un altre expresident de la Generalitat, Quim Torra, manifestant, referint-se a Espanya, que «no només van a posar-te a la presó, van a arruïnar-te», dit per ell, que, sense haver fet cap esforç, ara disposa d'un despatx en un dels edificis més nobles de la ciutat de Girona, que té quatre empleats al seu servei a compte dels diners públics, que té escorta personal pagada entre tots, que resideix en una luxosa masia del segle XVI a Santa Coloma de Farners i que gaudirà d'un suculent sou vitalici gràcies als privilegis que li concedeix l'Estat de les autonomies. Sí, després de sentir tots aquests disbarats, un es pregunta per què als llocs capdavanters de la política no hi accedeixen persones com Pere Tubert, malauradament mort dijous passat, que construeixen en lloc de destruir i que dediquen la seva vida a millorar les condicions de vida dels ciutadans en lloc d'empitjorar-les.

Pere Tubert no ha tingut una vida fàcil. Fill d'una humil família de Cassà de la Selva i víctima de la poliomielitis (ara que hi ha gent reticent a la vacuna del coronavirus, és un bon moment per recordar l'avenç que ha experimentat la humanitat amb les vacunes), va dedicar la seva vida a la integració social i laboral de les persones discapacitades. No es va resignar a la fatalitat i va fer del proverbi d'ensenyar a pescar en lloc de donar un peix a una persona la divisa principal de la seva vida. No volia caritat; volia dignitat, igualtat d'oportunitats. I amb aquesta filosofia de la vida va convertir-se, l'any 1979, en un dels fundadors de Mifas, una entitat pionera i exemplar, quan aquest país començava a veure la llum de la democràcia i de l'estat del benestar, en la integració social dels discapacitats. Mifas va crear llocs de treball, residències, va fomentar les activitats esportives i va conscienciar les administracions per eliminar les barreres arquitectòniques. Un canvi radical en la vida d'unes persones que fins aleshores subsistien gràcies a la caritat.

Pere Tubert va deixar la presidència de Mifas el primer de gener de 2014 «cansat d'una política que menysprea». Se sentia menystingut per la Generalitat i per l'Ajuntament de Girona i veia que les administracions pretenien retrocedir a la política de caritat dels anys del franquisme, que ell creia ja superada. Després de tants anys d'esforços i d'avenços, va ser un cop molt dur veure com l'Ajuntament de Girona, amb Carles Puigdemont d'alcalde, retirava a Mifas la concessió de les zones blaves per atorgar-la a una multinacional de Madrid, que poc temps després desistiria per incapacitat en la gestió. Puigdemont mai ha demanat perdó a Mifas, probablement perquè les persones acostumen a demanar perdó quan han causat perjudicis involuntàriament, sense cap malícia, i en aquest cas l'exalcalde era conscient de la seva

decisió. Pere Tubert ha sigut un lluitador tenaç i una persona exemplar que ens ha deixat amb només 67 anys, quan encara no tocava.

Publicat: Diari de Girona, 26 de desembre de 2020

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2020/12/27/laposexemple-pere-tubert/1080514.html>